

„Instantná dávka šťastia.“
KASIE WEST, autorka knihy Frajer na záskok

TOTO LETO HOVORÍM ÁNO!

LINDSEY ROTH CULLI

COL
BOO

Toto leto hovorím ÁNO!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindsey Roth Culli
Toto leto hovorím ÁNO! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**TOTO LETO HOVORÍM
ÁNO!**

LINDSEY ROTH CULLI

**TOTO LETO HOVORÍM
ÁNO!**

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

**COO
BOO**

Pre Sama. Vždy.

1

Ked' ako najlepšia študentka práve prednášate svoj prejav na ceremónii po maturite, je to naozaj nevhodný moment na existenčnú krízu.

„Ja, ehm...“ rýchlo pozriem dole na prepotené a dokrkvané vysvedčenie a dôsledne pripravené poznámky. Písmená sa už stihli rozpiť a namiesto slávnostného prejavu teraz držím niečo, čo nápadne pripomína písmenkovú polievku. A tak som sa s ním natrápila! Do poslednej chvíle som ho nejako zdokonaľovala – dokonca som oželela aj obedné prestávky, aby som si v knižnici mohla pripravovať jednotlivé verzie; vracala som sa k nemu večer doma v sprche; keď som v zaparenej kuchyni reštaurácie mojich rodičov sypala mozzarellu na jednu pizzu za druhou, omieľala som si tie slová dookola v hlave. Cítim, ako mi začínajú horieť líca: presne akoby som práve stála pred rozpálenou pecou. Na hornej pere ma šteklií slaná kvapka potu.

Donútim sa pozrieť hore k hľadisku; moji spolužiaci si ma premeriavajú pohľadmi, v ktorých sa mieša výraz nudy a zlomyseľného očakávania. Istotne im práve beží hlavou, či sa každú chvíľu nerozkašľem a nezutekám z pódia: Tricia Whitmanová, ktorú poznám hlavne z jej častých instagramových príspevkov #StylovaNaLodi a ktorá strávi nasledujúce dva týždne na luxusnej plavbe kdesi po Karibiku. Henry Singh, momentálne známy pre obrovský výstup spreď niekoľkých týždňov v bistre – svojmu frajerovi tam totiž na kolena zhodil celý Cézar šalát a následne naštvane vybehol na parkovisko. Cecily Johnstonová – jediná osoba, ktorá v záverečných testoch dosiahla vyššie skóre než ja.

Aby bolo jasné – s nikým z týchto ľudí sa veľmi nekamarátim. Pravdupovediac som sa s väčšinou z nich ani nikdy nerozprávala. To však neznamená, že by som nevedela, čo sú zač! Hoci väčšina z nich sa zrejme spýtavo obrátila na svojho suseda s otázkou *Kto, dopekla, je Rachel Wallsová?*, keď zbadali v programe dnešnej ceremónie moje meno.

Mimovoľne mi mykne kútikmi, keď si predstavím, ako sa so zvrasteným čelom snažia nejako si ma zaradiť: ide o tú babu, čo tu bola tento polrok na výmenu? Alebo to divné dievča, čo stále trepe o divadle a nosieva beztvaré čierne šaty a sieťovinový závoj? Alebo nečakaný génius z vrátnice, čo sa v noci vkradol do matematickej triedy pani Aliovej a zanechal na tabuli dôkaz svojich schopností v podobe komplikovaných rovníc?

A potom akési neurčité osvietenie, keď som vystúpila na pódium: *Ach... Táto!*

Šplhúňka. Netýkavka, čo pokazí každú srandu.

Daj sa dokopy, Zemiacik, ozve sa mi odrazu v hlave hlas mojej babičky a inštinktívne ju vyhladám vzadu v hladisku, kde sedí spolu s mojou mamou a nevlastným otcom; jej veľký sivý drdol je naklonený v očakávaní, že budem v príhovore pokračovať.

Zhlboka sa nadýchnem zmesi ťažkého parfumu a nemilej kombinácie svojho potu a polyesterového maturitného pláštá. Ešte raz si odkašlem. To, že v našej ročenke nevyhrám súťaž popularity – pretože víťazom je bezpochyby Clayton Carville, westfieldska futbalová hviezda s nebezpečne sexy lícnymi kosťami –, predsa neznamená, že som si toto nezaslúžila! Vlastne je to celkom naopak. Presne to správanie, pre ktoré som pre väčšinu zúčastnených neviditeľná, ma sem doviedlo. K tomuto momentu – a k tomu, čo má nasledovať.

Konkrétne: dokončím tento prekliaty prejav a vypadnem odtiaľto. Konečne sa začne ten pravý život!

Opriem sa rukami o pultík a donútim sa pokračovať. „Ak sa dnes vyberiete na pláž a postavíte si tam hrad z piesku, choďte tam aj na druhý deň – zistíte, že váš hrad pohltili vlny. Ten pohyb v ústrety chaosu – vedecky nazývaný entropia – je nevyhnutný. Svojou vytrvalosťou pohlť všetko. V uzatvorenom systéme bez vonkajších vplyvov chaos vždy narastá. Vždy.

A preto si poriadok vyžaduje úsilie. Energiu. Jej neskutočné množstvo. A to platí aj pre náš úspech tu, na Westfiede. Náš debataný krúžok by sa bez tréningu nikdy nedostal na celonárodný turnaj. Ani naše futbalové družstvo by to bez tímového ducha a spolupráce nedotiahlo na štátne majstrovstvá.“ V tomto momente hodím

okom na Claytona – a, okej, musím priznať, túto časť som sem špeciálne doplnila len kvôli nemu a možnosti zablúdiť pohľadom do druhého radu medzi futbalistov. Potom rýchlo pokračujem.

„Milí kolegovia, nikto z nás tu dnes nie je náhodou. Sme tu vďaka svojej tvrdej práci. Usilovnosti. Pretože sme niečomu venovali energiu a čosi sme preto aj obetovali. A hoci by sme mali oslavovať svoje minulé úspechy, táto slávnosť znamená predovšetkým začiatok. Koniec strednej školy a začiatok niečoho nového.“

Pohľad mi opäť zablúdi ku Claytonovi a jeho štíhlemu, ohybnému telu – tentoraz bez vhodnej zámienky. Skoro mi zabehne, keď si uvedomím, že aj on sa pozerá na mňa. Čo, samozrejme, dáva úplne zmysel – mám práve slávnostný prejav a stojím na pódiu –, ale potom sa na mňa začne škeriť, s tými chutnými jamkami a nezbedným výrazom; medzi dokonale bielymi zubami sa na sekundu mihne jeho jazyk.

Nedá sa náhodou z takého úsmevu otehotnieť? pýtam sa samej seba.

Až keď sa riaditeľ Howard prepracuje k mikrofónu a hľadisko začne burácať nadšením, uvedomím si, že som zrejme už celý svoj prejav zakončila. Všetci sú zrazu na nohách a vyhadzujú svoje čiapky do vzduchu. Teda okrem mňa. Moja koordinácia nie je práve vychýrená, a aj keď som práve nepoškvrnene nepočala dieťa Claytona Carvilla, nebudem riskovať kolosálny trapas. Ani sledovať, ako moja čapica pristála o niekoľko radov ďalej. Určite by som nakoniec skončila s nejakou cudzou čiapkou – spolu s cudzím potom, vlasmi a lupinami.

Nechutnééé!

Radšej si tú vec strčím pod pazuchu a zdvorilo si tľapnem so zopár náhodne vztýčenými dlaňami. Potom sa pustím cez obrovský hlučný dav. Zrazu som konečne zaregistrovala hlavu svojho nevlastného ocka – napriek tomu, že sa sústavne snaží zakryť plešivejúce temeno rôznymi typmi účesov, holá hlava ho prezrádza už z diaľky. Vtom ma schmatne za ruku Ruoxi.

„Rachel!“ Svoju čiapku drží takisto v ruke – áno, aj preto je možnou najlepšou kamoškou. No v podstate je to moja *jediná* kamoška, ak nerátam Milea, čomu by som sa radšej vyhla. Každopádne, okrem mojej starej mamy je Ruoxi moja úplne najobľúbenejšia osoba v celom vesmíre. Absolútne netuším, čo bez nej budem robiť celé leto – nehovoriac o univerzite. „Skvelá práca, madam!“

„Vďaka.“ Nakloním sa a objímam tú nízku, útlu postavičku. „A ďakujem, že si neodpadla od nudy, aj keď si to počula už asi po tisíci raz.“

„S každým opakovaním to bolo lepšie a lepšie,“ povie láskavo, prehodí si svoje husté zvlnené vlasy z krku na rameno a začne sa mierne ovievať. Aj v topánkach s hrubou korkovou platformou je odo mňa o hlavu nižšia. „Úplne ako pesničky Justina Biebera.“

„Proste ja a Biebs,“ zasmejem sa. „Tvoríme trendy. Inšpirujeme mládež.“

„Presne!“ Ruoxi pristúpi o krok bližšie a škaredo zazrie na nejakého nepozorného chalana, ktorý do nej práve štuchol. „Počúvaj toto,“ začne stíšeným hlasom. „Sedela som teraz vedľa Paula Habermana, hej?“

„Môžem sa ťa na niečo spýtať?“ vyhrknem odrazu, keď si spomeniem na svoju paniku uprostred prejavu. Paul Haberman píše príspevky pre *Westfieldskeho kuriéra* a na snapchat má tony foloverov, hlavne vďaka všetkým tým podivne umeleckým fotkám obedov v školskej jedálni, ktoré postuje každý jeden deň. Ak by sme sa mali baviť o akomsi socioekonomickom rebríčku popularity, Paula by som umiestnila niekam do poctivej strednej triedy. „A mal potuchy, kto som? Myslím, keď som vyšla na pódium?“

„Čo?“ hodí na mňa zvláštny pohľad. „Netuším. Nepýtala som sa. Prečo by ťa nepoznal?“

„Nechaj tak.“ Pokrútim hlavou. *Posledné štyri roky som sa účelovo snažila pestovať si anonymitu, no práve dnes ráno sa začnem obávať, či som neurobila strategickú chybu?* Nie, teraz naozaj nie je vhodný čas na tento typ konverzácie. „Prepáč. Pokračuj.“

„Určite?“ Ruoxi som očividne nepresvedčila, ale nechce na mňa tlačiť. „Takže, Paul sa ma spýtal, čo plánujem na večer, a keď som povedala, že zrejme niečo podniknem s tebou, tak povedal, že sa dačo koná u Bethany a že by sme sa mali zastaviť.“

Najprv sa rozosmejem, no potom mi dôjde, že nežartuje.

„Počkať,“ zarazím sa, „to fakt?!“ Bethany sa s Claytonom striedavo dáva dokopy a rozchádza už od druháku, a keďže jej zadný dvor susedí s naším a oddelené sú len úzkym potôčikom, mala som príležitosť sledovať tieto ich vzťahové kotrmelce z prvého radu. Niežeby som ich chcela špehovať, samozrejme! Ale čo sa dá robiť, mám oči a príhodne lokalizované okno – a na rovinu: v sobotu večer som väčšinou už o jedenástej v pyžame. Veci sa proste dejú. „Šla by si?“

„No, keď počujem ten tón v tvojom hlase, tak ani nie,“ trefne poznamená Ruoxi. Potom však pokrčí plecami. „Ale áno. Asi hej. Neviem. Mohla by to byť sranda, či...?“

„Jasné, pokiaľ chceš dostať chlamýdie alebo si nechať vypumpovať žalúdok, je to parádny nápad.“

„Ale, prosím tá!“ Ruoxi sa zamračí. „Naozaj si myslíš, že to tam takto chodí?“

„Áno,“ poviem bez okolkov. V poriadku, možno nie som v rámci tejto témy práve špecialistkou, ale mám napozieraných dostatočne veľa profilov na sociálnych sieťach, aby som vedela, do čoho sa v prípade Bethaninej párty rútime. Sama v rohu môžem stáť aj v oveľa väčšom pohodlí domova, ďakujem pekne. Na to sa nepotrebujem namaľovať a vychádzať na verejnosť. „Myslím, že je to presne tak, ako vravím.“

„Okej, okej.“ Ruoxi som očividne bohvieako nepresvedčila. „Možno máš fakt pravdu. Ale vieš, že už zajtra idem na tú letnú školu do Interlochenu. A bude to tam dosť intenzívne... a obrovský tlak... no, neviem. A ty vôbec nie si zvedavá? Myslím, aké to je...“ Zrazu stíchnu.

„... byť normálna tínedžerka?“ dokončím.

„Niečo na ten štýl!“ prisvedčí so smiechom Ruoxi, aj keď si myslím, že sa to v zásade ani jednej z nás nezdá vtipné. „Škola sa skončila. Zvládli sme to, chápeš? A ide o jediný večer.“

Vtedy mi docvakne, že to myslí vážne. Zrazu pocítim výčitky svedomia, že som bola taká mrcha a hneď Ruoxi zotrela. Neriešila som azda v hlave práve niečo podobné? „Máš pravdu!“ prinútim sa k úsmevu. „Určite choď.“

„A ty by si mala ísť určite so mnou,“ kontruje okamžite. „Vieš predsa, kto tam bude, nie?“ Nenápadne na mňa mrkne. „Mimochodom, tá narážka na futbalový tím bola veľmi elegantná a nenápadná.“

„Vďaka.“ Na sekundu to naozaj zvažujem. Aké by to asi bolo zabiť celý deň riešením, čo na seba, stráviť hodiny pred nejakým youtubovým tutoriálom, aby som si vedela spraviť rovnaký účes ako Bethany; a potom vypiť toľko piva, že by som na chvíľu úplne zabudla, koľká bije. No napokon klasicky zamietavo potočím hlavou.

„Vlastne fakt nemôžem,“ zaklamem. „Som na rozpise v reštaurácii.“

„No jasné, pekný pokus.“ Ruoxi skepticky našpúli pery. „Chceš mi akože narozprávať, že tá tvoji rodičia v deň skončenia školy nútia chystať pizzu.“

Samozrejme, nenútia. Naopak, asi by odpadli od šťastia, keby som im zvestovala, že chcem ísť na reálnu párty a socializovať sa s rovesníkmi. Dokelu, asi by mi ešte aj pridali peniaze na pivo. „Á-áno?“ skúšam zbytočne.

Ruoxi prevráti oči. „Vieš, že môžeš pracovať po celý zvyšok svojho života,“ pripomína mi a jemne ma potľapká svojou zloženou čapicou po ruke. „Toto leto by si si mala užiť. Aspoň troška!“

Vystrúham grimasu. „Bože, dobre! Máš pravdu, slečna cez-letobudem-hrať-celé-dni-na-klavíri-na-snobskej-škole-tak-si-teraz-muším-užiť.“

„A nosiť podkolenky ku krátkym nohaviciam,“ zastoná Ruoxi. „Na to nezabúdaj!“ Je mi jasné, že sťažnosti nemyslí vážne, na leto

sa veľmi teší, aj keď ho strávi v ohyzdnej školskej rovnošate. „A aby som bola úprimná, nebudem hrať nonstop. Sú tam aj pauzičky na výživné jedlo a véčko.“

„Pokiaľ to budeš stíhať dostatočne rýchlo.“

„Asi tak,“ zasmee sa Ruoxi. „Ozvi sa, keď zmeníš názor. Platí?“

To sa... asi tak na sto percent nestane, ale nechcem Ruoxi kaziť náladu. Cez jej rameno si všimnem svoju rodinu; čakajú na mňa pri vstupe do sály: moji rodičia s identickými nadšenými úsmevmi na tvári a môj malý brat Jackson, ktorý sa hrá na mobile. Babička na mňa energicky zakýva oboma rukami, obsypanými množstvom náramkov, akoby sa snažila naviesť na pristávaciu dráhu minimálne Boeing 747.

„Jasnačka,“ prisľúbim a Ruoxi ešte raz objímam. Pretisnem sa okolo radu zamatových sedadiel k východu a potichu nadávam, pretože sa mi tento nechutný plastový plášť zachytáva o drevené operadlá. Keď sa odtiaľ konečne vytrepem, ktosi zrazu vysloví moje meno.

„No?“ Obrátim sa a v momente zamrznem, akoby som práve vbehla do obrovskej odhodenej žuvačky. V rade sedadiel hneď za mnou stojí samotný Clayton Carville: jeho rozopnutý plášť odhaľuje námornícke modré nohavice a naškrobenú bielu košeľu. Vrchný gombík košele si odopol a uvoľnil si kravatu, takže sa nemôžem ubrániť pohľadu na jamku medzi jeho kľúčnymi kosťami. „Fajn príhovor,“ prehodí.

NO, DOKELU! „Aj tvoj!“ vyhrknem automaticky, potom sa spamätám. „Teda... chcela som povedať... blahoželám. K maturite.“ *Vau. Fakt elegantné. Super robota, Rachel!*

„Vďaka,“ povie Clayton s hlavou naklonenou nabok a prstami si takmer placho prehrabne na krátko ostrihané vlasy. „Ták... vidíme sa... niekedy.“

„Jasné!“ vyletí zo mňa, aj keď mi prebleskne hlavou: kde by sme sa asi tak *my dvaja* mohli vidieť? Pokiaľ som správne vydedukovala z mikiny, ktorú začal nosiť po jarných prázdninách, zobrali ho na univerzitu v Marquette; inak o jeho budúcnosti nemám potuchy. Je mi len jasné, že v tomto bode sa naše cesty rozchádzajú. Nikdy som nemala na to, povedať Claytonovi, čo k nemu cítim. Teda, nikdy som nemala na to, vôbec sa s ním rozprávať. A teraz je už aj tak neskoro. „Taak... drž sa!“

„Budem,“ povie a opäť sa mu na perách objaví ten rýchly a veľkorysý úsmev. Úsmev osoby, ktorá nikdy nemusela riešiť, či ísť na nejakú párty alebo nie. Úsmev osoby, ktorá určite nikdy nepochybovala, že by prvých sedemnást rokov svojho života nejako nezvládla. „Maj sa, Rach.“

„Heej, Clayton!“ zreve zrazu niekto v hľadisku a Clayton je preč skôr, než si dám dokopy, čo sa práve zomlelo a ako ma s ľahkosťou oslovil zdrobneninou. Ani neviem, ako dlho som tam stála ako prikovaná – no potom sa konečne preberiem, pozriem naňho ešte poslednýkrát cez rameno a vykročím k svojej rodine.

2

Doma rýchlo zhodím maturitný plášť a prezlečiem sa do legínsov a mikiny; vlasy si vypnem do drdola a zbehnem dole schodmi do kuchyne. „Tu je naša hviezda!“ zvolá ocko veselo a zdvihne oči od svojich pravidelných novinových krížoviek. Sedí pri stole zapratanom tým, čo sa aktuálne v rodine Wallsovcov rieši: tohtotýždňové letáky z obchodov, poháre s vodou, môj balíček finančnej pomoci z Northwesternskej univerzity a Jacksonova bejzbalová rukavica navrchu stohu kníh z knižnice, ktoré už mali byť dávno vrátené.

„Je tu niečo pre teba. Školská prípravka na štyri písmená, tipujem, že sa začína na E.“

Odrhnem si z mierne obschnutého strapca hrozna na kuchynskej linke a zamyslím sa. „Elhi,“ poviem s istotou.

Potichu si to slovo zopakuje a napíše ho do krížovky. „Aha!“

„Počujte, poďte mi s tým niekto pomôcť,“ zaznie od zadných dverí, v tom momente sa cez ne vtrepie dnu mama. Dvere sa za ňou hlasno zatvoria. Letmo ma pobozká na čelo a na linku sťažka položí dve obrovské zamastené škatule s pizzou. Jedna z nesporných výhod, keď vaša rodina vlastní talianske bistro: môžete mať všetku pizzu na svete, na ktorú len máte chuť.

A občas aj takú, na ktorú chuť nemáte.

„Stále si v hlave prehrávam tvoj príhovor,“ povie, kým z tašiek vybaľuje papierové tanieriky s nápisom *Gratulujeme maturantke!* a obrúsky s rovnakým motívom. „Úplne vážne, mami, počula si niekedy lepší maturitný príhovor?“

„V živote,“ pritaká babička rezolútnym tónom zo svojho obľúbeného miestečka na kvetinkovom gauči v obývačke. „Bola fantastická.“

„Sme na teba neskutočne hrdí!“ pokračuje mama. Dlaňami mi chytí tvár: cítim dotyk jej drsných rúk; zarastené kútiky nechtov prezrádzajú, že nie je veľkou fanúšičkou manikúry. Predlaktia jej zdobia početné popáleniny z práce s pecou. „Ja som na teba neskutočne hrdá. Veľmi!“ Cítim, ako sa mi do očí hrnú slzy; mame sa roztrasú pery, takže mi je celkom jasné, že sa cíti rovnako.

„Ach, jaj,“ babička sa s povzdychom pozbiera z gauča a obe nás objíme. „Čas na potoky slz.“ Babička vonia borievkou a púdom: jej prekvapivo silné objatie len umocňuje túto známú vôňu. Nemôžem si pomôcť, hoci som sa nekonečne snažila dostať sa na výšku a vypadnúť odtiaľto, domov mi bude neskutočne chýbať.

„No dobre, stačilo,“ povie nakoniec mama a vymaní sa z objatia. Nenápadne si prstom utrie slzy. „Chladne nám pizza.“

„Tá už je aj tak studená,“ zvolá Jackson a vbehne do kuchyne v kráťasoch a prúžkovaných ponožkách, vlasy chaoticky rozstrapatené na každý smer. Je mi jasné, že ho ocko donútil sa na ceremóniu učesať. Môj brat má dvanásť a dáva nám to pocítiť. „Tak to už býva, keď sa nám ujdú len zvyšky po ostatných.“

„Heej, uber,“ napomenie ho ocko a postupne odbaľuje z celofánu papierové tanieriky a rozhodí ich po stole, akoby rozdával karty. Keď nadvihne vrchnú časť škatule s pizzou, kuchyňu naplní vôňa cesnakového masla, ktorými sú potreté všetky okraje. Tieto konkrétne zvyšky obsahujú feferóny, čierne olivy, papriku a... čo to má, dokelu, byť?

„Ananás?“ neviem si pomôcť.

Mama pokrčí plecami. „Nevydarené kúsky si nemôžeme dovoliť vyhadzovať. Ani v takýto špeciálny deň. Keď tak, daj si to dole.“

Tak to predsa nefunguje. Ananás na rozdiel od iných príloh predsa púšťa štavu!

Chvíľu zvažujem, že skúsim inú škatuľu, ale potom si poviem, že tam pokojne môže byť aj dačo horšie ako ananás. Načiahnem sa po najmenej zasiahnutom kúsku. Dám nabok hľbu faktúr od dodávateľov a usadím sa k stolu. Babička si vyberie z chladničky svoju obľúbenú citrónovo-limetkovú malinovku a prisadne si.

„Takže,“ obráti sa ku mne, „prečo ešte stále trčíš doma?“

Zdá sa mi to zvláštne. „Škola sa mi predsa začína až na jeseň, to si určite pamätáš.“

„Samozrejme, ďakujem za pripomenutie. Neuveríš, no ešte stále som celkom pri zmysloch.“ Zo srandy ma tľapne po hlave balením obrúskov; potom ho otvorí a jeden mi podá.

„Hrozný a Velký,“ ocko na mňa pozrie z druhej strany stola. „Tri písmená, druhé je *á*.“ Nepýta sa, ale viem, že čaká na odpoveď. Krížovky už spolu lúštíme celú večnosť, vlastne to bola jedna z prvých vecí, ktoré nás spojili, keď si zobral moju mamu. Keď neodpovedám, hodí na mňa prekvapený pohľad. „Čože? Pár hodín po maturite, a už si nič nepamätá?“

„Nejako sa mi podarilo vyhnúť sa predmetu Krížovky pre pokročilých.“ Prežúvajúc papriku premýšľam. „Cár,“ prehltnem a s úškrnom mu opätujem pohľad. „Ako Ivan a Peter.“

Babička zmätene zažmurká.

„Ivan Hrozný a Peter Velký,“ vysvetlím.

„Vidíš? Je úžasná!“ babička ma pobozká na čelo, rovnako ako mama pred pár minútami. „Kto si ešte dá pizzu?“ spýta sa, keď položí prázdny tanier pred ocka. Ten je ešte stále naplno ponorený do svojho vlastného sveta krížovkových slov. Neprítomne siahne po kúsku pizze a odhryzne si z okraja.

„No?“ spýta sa znova babička a usadí sa späť ku mne s kúskom pizze z druhej škatule. Klobása a hríby. Mohla som sa obťažovať ju otvoriť.

„No, a čo tá párty?“

Potrasiem hlavou. „Si úplne ako Ruoxi.“

„Ru na párty ide?“ Babička zvedavo zdvihne obočie. „A ty nie?“

„Vlastne sa žiadna párty nekoná,“ zaklamem.

„Nechaj to tak,“ zastane sa ma mama. Toto si na mame neskuťočne vážim. Na rozdiel od všetkých ostatných ľudí v mojom živote, mama v kuse nemelie o tom, že by som mala vyjsť zo svojej kom-

fortnej zóny a občas sa odviazať. Jednoducho mi rozumie. Chápe, že jediná chyba môže zmeniť smerovanie celého života. Napokon, má s tým vlastnú skúsenosť, aj keď takto by to nikdy neformulovala. Na druhej strane, nie je žiadnym tajomstvom, že som sa narodila, keď si mala užívať svoj prvý ročník na výške. Tak ako každý vie, že kým nestretla Jima, bola slobodnou mamičkou snažiacou sa uživiť svoju dcéru z prepitného, ktoré dostávala ako čašníčka.

Len jediný raz nerozmysľala, kým sa do niečoho vrhla po hlave.

A zaplatila za to.

„Aj keby sa konala nejaká párty, nešla by som tam,“ priznám a dojem posledný kúsok pizze. Papierový tanierik odhodím do koša. Vezmem si malinovku, naznačím fľašou prípitok a rýchlo zamierim k schodom. „Dnes mám navyše rande,“ poviem a vidím, ako sa babičke na tvári rozhostí vzrušenie. „S knihou.“

„Ako inak. To má po tebe!“ Babička kývne smerom k ockovi, ktorý je stále naplno ponorený v krížovkách.

Aj keď si babička z neho len utahuje, dobre viem, že sa im obom páči myšlienka, že by som po ňom nejakým spôsobom čokoľvek podedila.

„*Bois de Boulogne* je príkladom...?“ zavolá za mnou ocko, keď mierim hore do izby. „Štyri písmenká, končí sa na k.“

„Mňa sa nepýtaj,“ pokrčí plecami mama.

„Park,“ zakričím do kuchyne: posledný zvuk, ktorý počujem, je babičkin smiech.

Myslela som to celkom vážne – toto leto plánujem zasvätiť všetkým tým knihám, na ktoré som počas školy nemala čas. Ale musím priznať, že sa mi dosť ťažko sústreďuje pre zvuky Bethaninej párty oproti: počujem basy pesničiek Beyoncé, skoky do bazéna aj babu, čo sa rehoce tak nahlas, akoby sedela vedľa mňa na posteli.

Prevalím sa cez matrac, opriem sa o parapet a vykuknem von do čiernomodrej tmy. Je tam presne tá príjemná teplota, niečo medzi, keď denná horúčava ešte prestupuje do večerného chladku. Vo vzduchu cítim vôňu zimolezu a úzkeho potôčika, ktorý lemuje náš pozemok. Zrazu si všimnem dve decká, ktoré sa hrnú dole Bethaniným dvorom k brehu. V záchvate smiechu sa zrútia na zem a neopatrne pristanú priamo vo vode. Chvíľu tam len tak ležia a pozorujú hviezdy – potom sa naklonia jeden k druhému a začnú sa bozkávať.

Absolútne nezodpovedné, pomyslím si a hneď sa pristihnem, že to vyznieva, akoby som bola nejaká stará babka. A vlastne ani neviem, či sa mi zdá také riskantné to pobehovanie alebo skôr to bozkávanie.

Keď od nich konečne odtrhnem zrak, všimnem si v diaľke ďalší pár; ich tmavé obrysy sa sotva črtajú medzi borovicami na druhom brehu. V momente si uvedomím, že je to Bethany s Claytonom. Nemôžem si pomôcť: okamžite sa o čosi viac vykloním z okna. Okej, uznávam, je dosť divné, že rozpoznam Claytonovu siluetu aj z pomerne veľkej diaľky. Sama sebe klamem, že je to zásluha mojich vynikajúcich pozorovacích schopností a vedeckého prístupu. Smutnou pravdou však ostáva, že sme s Claytonom mali doteraz presne

tri výraznejšie interakcie, pričom žiadna z nich nebola z romantického hľadiska akokoľvek sľubná.

Takže, predstavme si to najlepšie zo vzťahu Clayton – Rachel:

Prvý ročník, hodina geometrie s pánom Rosenom, sadistickým chlapom, ktorý zvykol nosiť vojenské baganče a ktorý sa vyžíval v tom, že nás nechal súťažiť vo dvojiciach pred celou triedou. Práve som bola v dueli s Victoriou Ahmedovou, myslela som si, že mám víťazstvo vo vrečku, a bola som pripravená si ho vychutnať, keď som si s hrôzou uvedomila, že som v skutočnosti namiesto Komutatívny zákon o sčítaní na tabuľu napísala Claytonov zákon o sčítaní. Pomerne veľkými písmenami.

Druhý ročník. Keď som šla do zmrzlinárne U Moxie vyzdvihnúť balenie zmrzliny pre mamu, narazila som naňho, ako si tam dáva zmrzlinový pohár aj s celou svojou rodinou – vrátane svojej štýlovo vymódenej mamy, ktorá sa ku mne dôverne naklonila a zdvorilo ma informovala, že sa mi sukňa zastrčila do nohavičiek. Clayton sa k situácii nijako nevyjadril.

Posledný ročník. Cez voľnú hodinu som sa zastavila v kabine chémie, aby som pani Leeovej vrátila nejaké učebnice, a pristihla som tam Bethany a Clayтона, ako sa potajomky divoko bozkávajú. Ten pohľad som mala vypálený na sietnici ešte celé mesiace: Bethany posadená na okraji vysokej lavice, Clayton stojaci medzi jej nohami, jeho elegantné ruky